

Arrest

nr. 102 457 van 6 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 24 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 december 2012 (bijlage 13), beiden aan de verzoeker ter kennis gebracht op 28 december 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 10 april 2009 dient de verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 14 mei 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en bij arrest nr. X van 15 juni 2009 weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2 Op 2 juli 2009 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de minister van Asiel- en Migratiebeleid de beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3 Op 29 juli 2009 dient de verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 18 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid de beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4 Op 21 augustus 2009 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de Luxemburgse overheden. Op 14 oktober 2009 wordt hij overgedragen aan de Belgische overheden.

1.5 Op 14 oktober 2009 dient de verzoeker een vierde asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 6 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid de beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en bij arrest nr. X van 25 mei 2010 wordt het beroep verworpen.

1.6 Op 1 juni 2010 dient de verzoeker een vijfde asielaanvraag in en op 29 september 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en bij arrest nr. 55.682 van 8 februari 2011 weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker dient vervolgens een cassatieberoep in bij de Raad van State dat bij beschikking nr. 6749 toelaatbaar verklaard wordt. Bij arrest nr. 217.895 van 13 februari 2012 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep.

1.7 Op 15 februari 2011 wordt aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten dat hem ter kennis gebracht werd op 18 februari 2011. De verzoeker dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en bij arrest nr. X van 17 mei 2011 wordt het beroep verworpen.

1.8 Op 5 augustus 2011 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1990 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.9 Op 14 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 28 december 2012. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.08.2011 werd ingediend en aangevuld op 26.10.2011 door :

M(...) O(...) geboren te Qoryooley, nationaliteit: Somalië

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2009 in België verblijft, lokaal verankerd is en ter staving een getuigenverklaring van vzw Banaadir voorlegt en Nederlands leert en spreekt wat hij staft aan de hand van deelcertificaten en een certificaat van de lessen Nederlands bij PCVO Moderne Talen Hasselt en CVO Kapellen - IVORAN verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende zijn eerste asielaanvraag in op 10.04.2009, die afgesloten werd op 16.06.2009 met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. Op 02.07.2009 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, die op dezelfde dag door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten met een weigering van in overwegingname. Zijn derde asielaanvraag diende betrokkene in op 29.07.2009. Deze werd op 18.08.2009 afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met een weigering van in overwegingname. Ook de vierde asielaanvraag, die betrokkene indiende op 14.10.2009, werd op 06.11.2009 afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met een weigering van in overwegingname. Op 01.06.2010 diende betrokkene een vijfde asielaanvraag in. Deze werd op 10.02.2011 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 18.02.2011, en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk 2 maand en 6 dagen voor de eerste asielaanvraag, 1 dag voor de tweede, 20 dagen voor de derde, 23 dagen voor de vierde en 8 maand en 9 dagen voor de vijfde aanvraag - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De advocaat van betrokkene wijst op het feit dat er voor de vijfde asielaanvraag nog een cassatieberoep hangende is bij de Raad van State. Deze werd op datum van 25.03.2011 toelaatbaar verklaard doch op 24.02.2012 werd de procedure gesloten. Er dient opgemerkt te worden dat de beroepsprocedure voor de Raad van State niet behoort bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure.

Betrokkene haalt aan dat hij zijn aanvraag tot machtiging van verblijf niet kan indienen in zijn land van herkomst omdat er in Somalië geen bevoegde Belgische ambassade of diplomatieke post is waartoe hij zich zou kunnen richten teneinde een aanvraag in te dienen. Dit kan echter niet aanvaard worden als zijnde een buitengewone omstandigheid gezien betrokkene zich wel degelijk kan wenden tot de Belgische ambassade in Kenia (Limuru Road Nuthaiga, 00100 Nairobi, Kenia). De website van de Belgische ambassade te Kenia vermeldt dan ook dat men in zeer uitzonderlijke gevallen kan vrijgesteld worden van het persoonlijk indienen van een aanvraag (bron: http://countries.diplomatie.belgium.be/ni/kenia/DienstenJn_het_buitenland/visum_voor_belgie/).

Bijgevolg zou betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit zijn land van herkomst schriftelijk kunnen indienen bij de Belgische ambassade te Kenia. Het feit dat betrokkene in geen enkel land over een niet-precaire verblijfstitel beschikt kan bijgevolg ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkene niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land.

Betrokkene beweert dat indien hij geen verblijfsmachtiging verkrijgt, hij zou onderworpen worden aan een vernederende behandeling en dat dit een schending zou betekenen van art. 3 van het EVRM. Er dient hier opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Betrokkene beweert dat een eventuele terugleiding onmenselijk zou zijn en niet in verhouding staat met het doel dat men wil bereiken gezien de wettelijke banden met België. Hij toont echter op geen enkele wijze concreet aan dat hij de aanvraag niet via de reguliere procedure kan indienen. De loutere vage bewering dat een terugleiding onmenselijk zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ten slotte meent betrokkene dat zijn verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980."

1.10 Op 14 december neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, dit bevel wordt aan de verzoeker ter kennis gebracht op 28 december 2012. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van W(...) Y(...) Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

M(...) O(...) geboren te Qoryooley, nationaliteit Somalië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling en er werd geen subsidiaire bescherming toegekend bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 10.02.2011;

Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend op 05.08.2011 werd onontvankelijk verklaard op datum van 14.12.2012."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid – ten aanzien van de tweede bestreden beslissing

3.1 In de nota met opmerkingen werpt de verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op. Hij betoogt dat het vereiste belang ontbreekt in hoofde van de verzoeker in zoverre het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten aangezien er *in casu* sprake is van een gebonden bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris.

Ambtshalve merkt de Raad op dat er ten aanzien van de verzoeker op 17 mei 2011 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen, dat definitief en uitvoerbaar is. Ter terechtzitting wordt aan de verzoekende partij gevraagd het belang bij het vernietigen van de tweede bestreden beslissing te verduidelijken nu dergelijke vernietiging niet verhindert dat het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten kan worden uitgevoerd. De verzoeker gaat ter terechtzitting enkel verder in op de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

3.2 *In casu* blijkt uit de stukken van het dossier dat jegens de verzoeker reeds op 15 februari 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen. De verzoeker heeft dit bevel om het grondgebied te verlaten in rechte bestreden, doch zijn beroep werd bij 's Raads arrest nr. 61.614 van 17 mei 2011 verworpen. Het voormelde bevel is dan ook definitief en uitvoerbaar. De uitvoerbaarheid van dit bevel staat los van het thans bestreden bevel.

De eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing verandert de onwettige verblijfstoestand van de verzoeker niet en kan niet verhinderen dat de verzoeker, gezien het definitieve en uitvoerbare bevel van 15 februari 2011, ten allen tijde van het grondgebied kan worden verwijderd. Er blijkt derhalve niet en de verzoeker toont niet aan dat de eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verzoeker nog tot voordeel kan strekken.

De Raad stelt ambtshalve vast dat het beroep niet ontvankelijk is wegens gebrek aan het wettelijk vereiste belang en dit in de mate dat het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 december 2012.

De gegrondheid van de door de verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid dient niet onderzocht te worden.

4. Onderzoek van het beroep – ten aanzien van de eerste bestreden beslissing

4.1 In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoeker beroept zich tevens op machtsverschrijding.

Hij citeert de bestreden beslissing en de toepasselijke wetsbepalingen en licht het middel als volgt toe:

“Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

Bovenstaande voorbeelden van een perfect integratie worden met andere woorden niet behandeld omdat deze tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom bovenstaande elementen tot de gegrondheidsfase zouden horen en niet tot de ontvankelijkheidsfase?

Nergens in de Vreemdelingenwet - ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

De verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij zich schuldig maakt aan ‘machtsoverschrijding’ door te stellen dat bovenstaande elementen tot de ‘gegrondheid’ zouden behoren, voor deze stelling bestaat immers geen enkele wettelijke basis.

In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij zowel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de formele motiveringsplicht heeft geschonden.

Verder verwijst de thans bestreden beslissing naar artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Wanneer de Vreemdelingenwet erop nagelezen wordt, kan dit artikel nergens terug gevonden worden en moet er vastgesteld worden dat dit niet bestaat.

Met enige goede wil kan er worden begrepen dat het om artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou gaan. Het is echter niet aan de verzoekende partij om uit te zoeken wat de verwerende partij nu juist bedoelt; Zoals hier boven omschreven, moet de thans bestreden beslissing feitelijk EN rechterlijk te kunnen begrijpen!

Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijk motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!”

4.1.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de door de verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

4.1.2. Waar de verzoeker stelt dat de bestreden beslissing melding maakt van het oude artikel 9.2 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit slechts eenmalig het geval is en dat de verweerder meermaals duidelijk aangegeven heeft dat de beslissing gegrond is op artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Daarenboven geeft de verzoeker zelf aan dat hij met enige goede wil kan begrijpen dat ook *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet bedoeld wordt. Uit het loutere feit dat de verweerder een materiële vergissing heeft begaan, kan geen schending van de motiveringsplicht worden afgeleid. De verzoeker toont niet aan dat deze fout zijn belangen op enigerlei wijze heeft geschaad. Deze materiële vergissing kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4.1.3 Voorts stelt de verzoeker dat hij niet begrijpt waarom de elementen met betrekking tot zijn integratie behoren tot de gegrondheidsfase en niet tot de ontvankelijkheidsfase. Aangezien nergens wettelijk vastgelegd is welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase en welke tot de gegrondheidsfase behoren, is de verzoeker van oordeel dat er sprake is van machtsoverschrijding waar de verweerder stelt dat verzoekers integratie behoort *“tot het onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980”*. De verzoeker leidt hieruit tevens een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet af.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Uit de lezing van artikel 9 *juncto* 9bis van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een dubbel onderzoek vanwege de overheid vereist. Zo moet de verweerder, teneinde na te gaan of verzoekers aanvraag ontvankelijk is, onderzoeken of er buitengewone omstandigheden worden aangetoond die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag niet in het buitenland wordt aangevraagd, maar in België. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag.

De verzoeker geeft zelf aan dat zijn elementen van integratie niet worden aanvaard omdat deze tot de gegrondheidsfase zouden behoren. De bestreden beslissing vermeldt hieromtrent het volgende: *“Het feit dat betrokkene sinds 2009 in België verblijft, lokaal verankerd is en ter staving een getuigenverklaring*

van vzw Banaadir voorlegt en Nederlands leert en spreekt wat hij staft aan de hand van deelcertificaten en een certificaat van de lessen Nederlands bij PCVO Moderne Talen Hasselt en CVO Kapellen - IVORAN verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

De bestreden beslissing dient bovendien, in het licht van de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, te worden gelezen als één geheel. Waar in de bestreden beslissing nader wordt ingegaan op de elementen van integratie, dient dit te worden samengelezen met de eerste feitelijke overweging van de bestreden beslissing, met name waar gesteld wordt dat *“De aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* Aldus valt uit de bestreden beslissing duidelijk af te leiden dat de elementen van integratie niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden aanvaard omdat deze elementen de gegrondheid van de aanvraag betreffen en dus in de eventuele gegrondheidsfase van de aanvraag kunnen worden onderzocht zodat dat deze elementen niet verantwoorden dat de verzoeker zijn aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Een verdere motivering van de motieven van de bestreden beslissing is geen vereiste die vervat ligt in de formele motiveringsplicht. De verweerder is gelet op hetgeen voorafgaat niet gehouden om verder te motiveren waarom de elementen van integratie tot de gegrondheidsfase van de aanvraagprocedure behoren en niet tot de ontvankelijkheidsfase.

Aldus is de verzoeker genoegzaam bekend met de reden waarom de in de aanvraag vermelde elementen van integratie niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

4.1.4 De Raad wijst er bovendien op dat de bevoegde staatssecretaris ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Zoals de verzoeker zelf aangeeft, worden in artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bepaald die regelen in welke gevallen een dergelijke verblijfsaanvraag al dan niet ontvankelijk kan of moet worden beschouwd. De invulling van het begrip *“buitengewone omstandigheden”* wordt door de wetgever geheel aan de beoordeling van de bevoegde staatssecretaris over gelaten en in beroep kan de Raad op deze beoordeling slechts een marginale toetsingsbevoegdheid uitoefenen.

In de mate dat de verzoeker zou betwisten dat de elementen van integratie tot de gegrondheidsfase van de verblijfsaanvraag behoren, wijst de Raad er op dat de *“buitengewone omstandigheden”* in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet er niet toe strekken te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden zou moeten worden verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Zoals reeds gesteld, betreft het omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, de lokale verankering, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3). De verzoeker toont op geen enkele wijze aan in welke mate zijn integratie in België het onmogelijk of zeer moeilijk zou maken om zijn aanvraag via de reguliere procedure, vanuit het buitenland in te dienen. In elk geval is het niet kennelijk onredelijk, noch onwettig om te oordelen dat de integratie in België niet verhindert dat de verzoeker vanuit het buitenland zijn verblijfsaanvraag indient. De verweerder heeft dan ook naar recht en reden kunnen besluiten om de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in aanmerking te nemen.

4.1.5 Uit het voorafgaande blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing de verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. De verzoeker toont niet aan dat deze motivering niet afdoende is.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Er ligt geen schending voor van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en evenmin heeft de verweerder zijn macht overschreden bij het nemen van de thans bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2 In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Verdrag betreffende de Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

De verzoeker citeert de bestreden beslissing en licht het middel als volgt toe:

“De verzoekende partij dient huidige aanvraag in vanuit België, omdat het voor haar thans onmogelijk is om deze aanvraag vanuit Somalië, haar land van herkomst, in te dienen.

Het is echter opmerkelijk dat de Belgische instanties tijdens de asielprocedure geen geloof hechtten aan de Somalische nationaliteit van verzoekende partij. Om dan tijdens de regularisatieprocedure te stellen dat Somalië wel degelijk als land van herkomst dient te worden aangewezen. Op basis daarvan wordt de Belgische ambassade in Kenia als de bevoegde ambassade aanzien. Dit is werkelijk onverstaanbaar.

Iemand - of deze nu de Somalische nationaliteit heeft of niet - terugsturen naar Somalië levert hoe dan ook een schending van artikel 3 EVRM op. Het is immers voor een reden dat gedwongen repatriëringen naar Somalië niet worden uitgevoerd. Ook krijgen Somalische staatsburgers door de asielinstanties de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Het is voor verzoekende partij thans onmogelijk om haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis vanuit Somalië in te dienen, aangezien dit een procedure is waarvoor geen enkele termijn (laat staan vervalttermijn) is voorgeschreven en die sowieso meerdere maanden in beslag neemt (ad minimum), wat een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Ook worden Somaliërs in Kenia gevisieerd (Cf. Stuk 3 - 6), wat tevens een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Verwerende partij erkent immers het probleem want zij stelt dat verzoekende partij dan maar schriftelijk haar aanvraag dient in te dienen in Kenia. Onrechtstreeks ziet verwerende partij dus in dat ten eerste interne verplaatsingen in Somalië om naar Kenia te gaan, onmogelijk zijn en ten tweede dat Somalië een gevaarlijke regio is.

Verzoekende partij dient enkel aan te tonen dat zij haar aanvraag niet kan indienen in haar land van herkomst. Somalië. Hetgeen in casu het geval is en hetgeen de verwerende partij wel degelijk niet betwist.

Een gedwongen terugkeer naar Somalië zou niet enkel een ernstige aantasting van de levenskwaliteit van de verzoekende partij inhouden, maar zou dus bijgevolg ook een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat personen worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het klimaat in Somalië wordt als zeer gevaarlijk beschouwd. Deze buitengewone omstandigheden rechtvaardigen de aanvraag van de verzoekende partij in België.

Verwerende partij stelt dus in de thans bestreden beslissing dat de aanvraag onontvankelijk is om dat er geen ‘buitengewone omstandigheden’ zouden bestaan die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Een beetje verder stelt verwerende partij dat verzoekende partij haar aanvraag moet indienen in Kenia en dus niet in haar land van herkomst.

Verwerende partij aanvaardt dus onrechtstreeks dat een terugkeer naar Somalië om aldaar haar aanvraag in te dienen, niet mogelijk is.

Verzoekende partij moet dan maar naar een ander land gaan. Nochtans moet artikel 3 EVRM enkel maar onderzocht worden ten opzichte van het land van herkomst van verzoekende partij.

Verwerende partij erkent dus bijgevolg dat een terugkeer naar Somalië om aldaar haar aanvraag in te dienen niet mogelijk is, hetgeen impliceert dat de buitengewone omstandigheden om alhier de aanvraag in te dienen, aangetoond zijn. De thans bestreden beslissing is als het ware contradictoir.

In die zin meent verzoekende partij dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis en artikel 3 EVRM.”

4.2.1 In casu dient de materiële motiveringplicht te worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Dit betekent meteen dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die een gunstmaatregel uitmaakt, aan de aanvrager een dubbele bewijslast oplegt. Ten eerste dient de aanvrager aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Ten tweede dient de aanvrager de nodige elementen aan te brengen die de toekenning van een verblijfsmachtiging kunnen rechtvaardigen. Deze dubbele bewijslast ligt bij de aanvrager en het is geenszins aan de verweerder om ten behoeve van de aanvrager zelf onderzoek te verrichten noch naar eventuele buitengewone omstandigheden noch naar elementen die door de aanvrager niet worden aangehaald maar die eventueel een verblijfsmachtiging zouden kunnen rechtvaardigen.

4.2.2 *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoeker indiende onontvankelijk bevonden, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoeker heeft ingeroepen om te

verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst of land van oponthoud kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

4.2.3 Vooreerst stelt de verzoeker dat het tegenstrijdig is dat de *“Belgische instanties tijdens de asielpprocedure geen geloof hechtten aan de Somalische nationaliteit van de verzoeker om dan tijdens de regularisatieprocedure te stellen dat Somalië wel degelijk als land van herkomst dient te worden aangewezen”*.

Uit het voorliggende dossier blijkt dat de verzoeker, wanneer hij op 5 augustus 2011 zijn aanvraag om machtiging tot verblijf indiende, met toepassing van artikel 9bis, tweede lid, van de vreemdelingenwet, vrijgesteld was om bij zijn aanvraag een identiteitsdocument voor te leggen gezien er een cassatieberoep hangende was tegen het arrest van de Raad waarbij zijn vijfde asielaanvraag werd afgewezen. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag dd. 5 augustus 2011 geen identiteitsdocument voorlegde.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zelf aangevoerd heeft dat hij afkomstig is uit Somalië en dat hij in deze aanvraag betoogde dat er in zijn hoofde buitengewone omstandigheden zijn die het voor hem onmogelijk maken om zijn aanvraag in te dienen in Somalië, zijnde zijn land van herkomst. De Raad merkt op dat de bewijslast in het kader van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op de aanvrager berust. Het komt immers aan de aanvrager toe om duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke elementen hij zich beroept teneinde een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te bekomen. De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf enkel uit omtrent de elementen die door de aanvrager als buitengewone omstandigheden werden naar voor geschoven. *In casu* heeft de verweerder zich terecht gebaseerd op de door de verzoeker aangevoerde gegevens, met name zijn beweerde afkomst uit Somalië. De verzoeker heeft in het kader van zijn aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een aanvraag die een heel andere finaliteit en een duidelijk onderscheiden juridische grondslag heeft dan een asielaanvraag, op geen enkel moment aangegeven dat hij niet afkomstig zou zijn van Somalië. De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dienden dan ook door de verweerder te worden beoordeeld aan de hand van de elementen die de verzoeker in zijn aanvraag zelf aanbracht, zonder dat de verweerder hierbij *ultra petita* moet gaan onderzoeken of de nationaliteit van de verzoeker in de asielpcedures die hij heeft doorlopen door de bevoegde instanties werd in twijfel getrokken.

Met zijn kritiek ter zake toont de verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing zou steunen op incorrecte gronden, noch toont hij aan dat de beoordeling van de verweerder om de verblijfsaanvraag onontvankelijk te bevinden, kennelijk onredelijk is.

4.2.4 De verzoeker is verder van mening dat de verweerder, door te stellen dat de verzoeker zich dient te richten tot de Belgische ambassade te Kenia, onrechtstreeks aanvaardt dat een terugkeer naar Somalië om aldaar zijn verblijfsaanvraag in te dienen niet mogelijk is. Hieruit leidt de verzoeker af dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden zoals vereist door artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In dit kader verwijst de Raad naar de bewoordingen van artikel 9 van de vreemdelingenwet dat stelt dat *“behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”*. Dit artikel bepaalt niet, zoals de verzoeker lijkt te beweren, dat een verblijfsmachtiging dient ingediend te worden in het land van herkomst zelve, maar enkel dat de aanvraag dient te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de verzoeker. *In casu* blijkt dat verzoekers land van herkomst, Somalië, niet beschikt over een Belgische diplomatieke post maar dat de bevoegde Belgische diplomatieke vertegenwoordiging zich in Kenia bevindt. Waar de verweerder stelt dat de verzoeker zijn aanvraag moet indienen in Kenia, erkent hij niet het bestaan van buitengewone omstandigheden maar bevestigt hij dat de verzoeker over de mogelijkheid beschikt om zijn verblijfsaanvraag in te dienen conform de bepalingen van artikel 9 van de vreemdelingenwet. Bovendien vergist de verzoeker zich waar hij stelt dat de bestreden beslissing zou aangeven dat de aanvraag in Kenia en niet in Somalië moet worden ingediend. Immers wordt tevens het volgende gemotiveerd: *“Dit kan echter niet aanvaard worden als zijnde een buitengewone omstandigheid gezien betrokkene zich wel degelijk kan wenden tot de Belgische ambassade in Kenia (Limuru Road Nuthaiga, 00100 Nairobi,*

Kenia). De website van de Belgische ambassade te Kenia vermeldt dan ook dat men in zeer uitzonderlijke gevallen kan vrijgesteld worden van het persoonlijk indienen van een aanvraag (bron: http://countries.diplomatie.belgium.be/ni/kenia/DienstenJn_het_buitenland/visum_voor_belgie/).

Bijgevolg zou betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit zijn land van herkomst schriftelijk kunnen indienen bij de Belgische ambassade te Kenia. Het feit dat betrokkene in geen enkel land over een niet-precaire verblijfstitel beschikt kan bijgevolg ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkene niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land." In de bestreden beslissing wordt aldus duidelijk aangegeven, met verwijzing naar de informatie waarop de verweerder zich ter zake baseert, dat een fysieke verplaatsing van Somalië naar Kenia geen absolute vereiste is om bij de ambassade in Nairobi, Kenia, een visum- of verblijfsaanvraag in te dienen. De verzoeker betwist deze informatie niet, noch toont hij aan dat hij persoonlijk geen beroep zou kunnen doen op de mogelijkheid om vrijgesteld te worden van het persoonlijk indienen van de aanvraag. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn visie dat de bestreden beslissing contradictoir zou zijn. Uit het bovenstaande blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat de beoordeling van de verweerder incorrect of kennelijk onredelijk zou zijn.

Uit de uiteenzetting van de verzoeker blijkt tevens dat hij het niet eens is met het oordeel van de verweerder dat de door hem aangeleverde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoeker meent dat het gegeven dat er voor de aanvraagprocedure vanuit Somalië geen enkele termijn is voorgeschreven en de gevaarlijke situatie in Somalië wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken die rechtvaardigen dat zijn aanvraag in België wordt ingediend.

De Raad stelt vast dat de verzoeker in zijn aanvraag van 5 augustus 2011 niet heeft gewezen op het feit dat er geen termijn zou zijn voorzien voor de aanvraagprocedure vanuit Somalië. Om reden zoals hierboven uiteengezet, dient de verweerder hieromtrent dus geen onderzoek te voeren. Waar de verzoeker stelt dat de gevaarlijke situatie in Somalië een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient te worden opgemerkt dat de verweerder in de bestreden beslissing wel degelijk ingaat op de in de aanvraag aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. Met de loutere affirmatie dat de situatie in Somalië wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt, toont de verzoeker de onredelijkheid van deze beoordeling niet aan. In de mate dat de verzoeker met zijn betoog de bedoeling zou hebben dat de Raad zich zelf zou uitspreken over het al dan niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de Raad er op te wijzen dat hij te dezen optreedt als annulatierechter en dat hij niet bevoegd is om in de plaats van het bestuur de verblijfsaanvraag te onderzoeken.

De uiteenzetting van de verzoeker laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3. Tenslotte voert de verzoeker een schending aan van artikel 3 van het EVRM aangezien de bestreden beslissing zou inhouden dat hij teruggestuurd wordt naar Somalië waar het klimaat als zeer gevaarlijk moet beschouwd worden. Daarenboven betoogt de verzoeker dat Somaliërs in Kenia geïsoleerd worden wat tevens zou leiden tot onmenselijke en vernederende behandelingen als hij naar Kenia moet trekken om aldaar zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het

EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens, zoals Amnesty International, of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepaste tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Waar de verzoeker aanvoert dat het klimaat in Somalië als zeer gevaarlijk beschouwd wordt en dat een terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM met zich meebrengt, wordt vastgesteld dat hij zich beperkt tot een loutere bewering. De verzoeker voegt bij het verzoekschrift wel stukken waarmee hij wil aantonen dat Somaliërs in Kenia geïsoleerd worden, doch ter ondersteuning van zijn stelling dat de situatie in Somalië zeer gevaarlijk is, worden geen stukken bijgebracht.

Waar de verzoeker aanvoert dat Somaliërs in Kenia geïsoleerd worden en regelmatig het slachtoffer zijn van geweld, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing vermeldt dat de verzoeker vrijgesteld kan worden van de verplichting om persoonlijk te verschijnen op de Belgische ambassade te Kenia. De verzoeker toont niet aan dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf schriftelijk in te dienen vanuit Somalië, zonder dat hij zich persoonlijk naar Kenia moet begeven. Aangezien met de bestreden beslissing geenszins wordt geoordeeld dat de verzoeker zich persoonlijk naar Kenia dient te begeven teneinde er zijn aanvraag in te dienen, is de informatie verstrekt over de situatie in Kenia niet relevant voor de beoordeling van de bestaanbaarheid van de bestreden beslissing met artikel 3 van het EVRM.

De door de verzoeker bijgevoegde stukken (de artikelen: "Eastleigh bombings", "somali refugees in Nairobi", "Rape Epidemic" en "Deaths reported in Kenya bus blast") tonen bovendien niet aan dat de verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld van een onmenselijke of vernederende behandeling, strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd

Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68). Door louter te refereren aan de gevaarlijke algemene situatie in Somalië, worden de omstandigheden eigen aan de situatie van de verzoeker op geen enkele wijze uiteengezet. De verzoeker toont *in casu* niet aan dat hijzelf een reëel risico zou lopen om te worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.4 Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE